

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 293/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť K., a. s., so sídlom K., zastúpeného advokátom Mgr. M. S., K., v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Košického samosprávneho kraja cenovým výmerom č. 3/2005 z 29. marca 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K., a. s., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2005 doručená sťažnosť K., a. s., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. S., K., v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Košického samosprávneho kraja cenovým výmerom č. 3/2005 z 29. marca 2005 (ďalej aj „cenový výmer“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je na základe zmluvy o dielo č. 2001/00337/IZM/42 z 10. júna 2001 v znení neskorších zmien a dodatkov poskytovateľom služieb letnej a zimnej údržby a čistenia miestnych komunikácií pre objednávateľa mesto K.

Košický samosprávny kraj je ako vyšší územný celok podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o cenách“) cenovým orgánom. Podľa § 20 ods. 4 písm. a) zákona o cenách vyššie územné celky určujú po prerokovaní s obcou maximálne ceny tovaru miestneho významu v rozsahu ustanovenom ministerstvom.

Listom z 30. júna 2004 vyzval Úrad Košického samosprávneho kraja sťažovateľa, aby z dôvodu vyhodnotenia vývoja cien služieb spracoval a predložil kalkulácie ekonomicky oprávnených nákladov a primeraného zisku v zmysle vykonávacej vyhlášky k zákonu o cenách, a to za roky 2001 – 2003 a za rok 2004 predpokladané náklady a zisk.

Košický samosprávny kraj následne listom z 25. novembra 2004 pozval sťažovateľa na spoločné cenové jednanie ohľadom určenia maximálnych cien tovaru, pretože dospel k záveru potreby regulácie týchto cien.

Košický samosprávny kraj podľa § 11 a § 20 zákona o cenách a § 2 opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo financií“) č. 01/R/2003 z 9. decembra 2003, ktorým sa ustanovuje rozsah cien tovaru v pôsobnosti vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov, vydal rozhodnutie – cenový výmer č. 3/2005 z 29. marca 2005, ktorým určil maximálne ceny tovaru pre sťažovateľa.

Sťažovateľovi bol tento cenový výmer doručený 31. marca 2005 a je rozhodnutím vydaným podľa tretej časti zákona o cenách, na ktoré sa podľa § 21 zákona o cenách nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní v prípade, že uvedený zákon neustanovuje inak. Rozhodnutia podľa tretej časti nepodliehajú preskúmaniu súdom.

Listom z 24. mája 2005 sa sťažovateľ obrátil na ministerstvo financií ako cenový orgán nadriadený vyššiemu územnému celku so žiadosťou o preskúmanie, či rozhodnutie Košického samosprávneho kraja, ktoré predchádzalo a vyústilo do vydania jeho rozhodnutia o maximálnych cenách – cenového výmeru č. 3/2005 z 29. marca 2005, je v súlade so zákonom o cenách a opatrením ministerstva financií č. 01/R/2003 z 9. decembra 2003. V tomto prípade však nejde o bránenie práva sťažovateľa uplatnené opravným prostriedkom, iba o využitie možnosti nápravy.

Cenovým výmerom č. 3/2005 z 29. marca 2005 podľa sťažovateľa Košický samosprávny kraj porušil jeho základné právo podľa čl. 35 ods. 1 ústavy tým, že ho pozbavil práv a nárokov vyplývajúcich z obchodnoprávneho vzťahu s mestom K. založeného zmluvou o dielo č. 2001/00337/IZM/42 z 10. júna 2001 v znení zmien a dodatkov, ktorá bola s ním uzavretá po splnení všetkých podmienok vtedy platného zákona č. 263/1999 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako s víťazom verejnej súťaže uskutočnenej mestom K. v roku 2001. V uvedenom zmluvnom vzťahu účastníci zmluvy využívali a i využívajú právne inštitúty civilného práva v prípade, že ktorákoľvek zo zmluvných strán má záujem upraviť existujúci právny vzťah.

Ak by bol sťažovateľ v čase konania a vyhodnotenia verejnej súťaže v roku 2001 poznal stanovené ceny vyjadrené v súčasnosti uvedeným cenovým výmerom, verejnej súťaže by sa s najväčšou pravdepodobnosťou nezúčastnil, resp. bol by sa jej zúčastnil za celkom iných obchodných podmienok.

Košický samosprávny kraj podľa sťažovateľa cenovým výmerom č. 3/2005 z 29. marca 2005 a určením maximálnych cien za služby čistenia obmedzil právo sťažovateľa na podnikanie, a tak na dosahovanie zisku. Podľa predbežných ekonomických kalkulácií vyhotovených sťažovateľom existuje reálny predpoklad, že pri dodržiavaní reštriktívnych cien služieb určených Košickým samosprávnym krajom vznikne sťažovateľovi ročne strata vo výške približne 9,5 milióna slovenských korún a ku koncu účtovného obdobia v roku 2005 sa sťažovateľ dostane do straty.

V prípade, ak by sťažovateľ bol povinný naďalej postupovať v súlade s vydaným cenovým výmerom, jeho činnosť by prestala napĺňať základné pojmové vymedzenie „podnikania“, keďže je zrejmé, že by nebola splnená podmienka „činnosti za účelom dosahovania zisku“.

Košický samosprávny kraj navyše rozhodol o potrebe regulácie cien služieb poskytovaných sťažovateľom, a to i napriek skutočnosti, že druhá zmluvná strana svoje záväzky zo zmluvy ohľadom úhrady dohodnutých cien za služby dodržiavala.

Podľa sťažovateľa je sporné, či sa cenový výmer č. 3/2005 z 29. marca 2005 dotýka i práv a povinností druhého účastníka zmluvy o dielo.

Sťažovateľ nemá vedomosť o tom, či k určeniu maximálnych cien pristúpil cenový orgán v súlade s § 21 zákona o cenách, t. j. či skutočne došlo k predchádzajúcemu prerokovaniu s obcou.

Košický samosprávny kraj počas procesu regulácie ani vo vydanom rozhodnutí o regulácii cien nijakým právne relevantným spôsobom neodôvodnil uvádzaný vznik potreby regulovať ceny poskytovaných služieb tak, ako to predpokladá § 4 zákona o cenách.

Rovnako je nepreskúmateľná metodika, ktorou Košický samosprávny kraj na základe vyžiadaných podkladov posudzoval ekonomicky oprávnené náklady a hodnotu primeraného zisku.

Podľa názoru sťažovateľa mali byť cenovým výmerom č. 3/2005 z 29. marca 2005 *«v súlade s § 2 ods. 2 opatrenia určené maximálne ceny tovaru „Hygienické (čistiace) a podobné služby – len čistenie a kropenie ulíc vykonávané pre mesto alebo obec“*. Ako z obsahu citovaného cenového výmeru vyplýva Košický samosprávny kraj prekročil svoje kompetencie, keď určil maximálne ceny aj u nákladov na pohotovosť (bod 1. cenového výmeru), pohyblivý dispečer (bod 2. cenového výmeru), ručný zber odpadkov na

komunikáciách ... vrátane deponácie a odvozu počas zimnej a letnej údržby (bod 17. cenového výmeru), atď.»

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej namietal, že Košickým samosprávnym krajom určené maximálne ceny tovaru pod klasifikáciou produkcie č. 90.00.30 (v súlade s prílohou č. 8 opatrenia) nekorešpondujú s vyhláškou Štatistického úradu Slovenskej republiky č. 632/2002 Z. z., ktorou sa vydáva štatistická klasifikácia produkcie v znení neskorších predpisov, konkrétne s jej prílohou, ktorá obsahuje kódy a názov produkcie a je všeobecne záväzným právnym predpisom. Pretože uvedená vyhláška neobsahuje v prílohe klasifikáciu s č. 90.00.30 a ani označenie služieb *„hygienické (čistiace) a podobné služby len čistenie a kropenie ulíc vykonávané pre mesto alebo obec“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že:

„1) rozhodol, že Košický samosprávny kraj rozhodnutím – Cenovým výmerom č. 3/2005, číslo spisu 164/2005-RU13, zo dňa 29.03.2005 porušil článok 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2) zrušil rozhodnutie Košického samosprávneho kraja – Cenový výmer č. 3/2005, číslo spisu 164/2005/RU13 zo dňa 29.03.2005, ktorým sa určujú maximálne ceny tovaru pre K. a. s., K..“

Košický samosprávny kraj sa na základe výzvy ústavného súdu listom z 22. júla 2005 k sťažnosti sťažovateľa vyjadril. Vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol, že sa rozhodol pristúpiť k regulácii cien služieb poskytovaných sťažovateľom, pretože si to vyžadoval verejný záujem. K uvedenému záveru dospel na základe vykonanej analýzy cien, cenových kalkulácií predmetných služieb a spôsobu objednávanía predmetných služieb v jednotlivých mestách v rámci Košického samosprávneho kraja. O týchto skutočnostiach boli informovaní taktiež zástupcovia sťažovateľa na rokovaníach uskutočnených 1. decembra 2004 a 28. januára 2005 na Úrade Košického samosprávneho kraja za prítomnosti zástupcov mesta K.

Košický samosprávny kraj ďalej upozornil, že predmetné rozhodnutie bolo vydané podľa tretej časti zákona o cenách, čo znamená, že sa naň podľa § 21 tohto zákona nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a ani zákon o cenách, ani vykonávacie predpisy neustanovujú náležitosti takéhoto rozhodnutia. Košický samosprávny kraj prevzal náležitosti cenových rozhodnutí ministerstva financií a bývalých okresných úradov, ktoré cenovú reguláciu vykonávali približne 7 rokov.

Zákon o cenách ani vykonávací predpis k nemu neustanovujú spôsob prerokovania cien s obcou (podľa § 20 ods. 4 zákona o cenách). Košický samosprávny kraj zvolil formu spoločných cenových jednaní za účasti zástupcov mesta K. Dňa 23. marca 2004 sa konalo na Úrade Košického samosprávneho kraja záverečné prejednanie návrhu cenového výmeru, pričom prítomní zástupcovia mesta K. s predloženým návrhom cenového výmeru súhlasili.

Košický samosprávny kraj pri vyhodnocovaní podkladov postupoval v súlade so zákonom o cenách a vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 87/1996 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov. Pri posudzovaní ekonomicky oprávnených nákladov vychádzal z vývoja obvyklej úrovne týchto nákladov v porovnateľných ekonomických podmienkach a z vývoja obvyklého podielu zisku tuzemského tovaru na ekonomicky oprávnených nákladoch. Pri stanovovaní maximálnej ceny vychádzal pritom nielen z úrovne ekonomicky oprávnených nákladov a primeraného zisku, ale aj zo spôsobu objednávanía týchto služieb mestom K. Košický samosprávny kraj pri určení maximálnych cien len stanovil cenový strop, ktorý nie je prípustné prekročiť, neurčil fixne výšku jednotlivých nákladových položiek a primeraného zisku.

Rozsah regulácie cien tovaru v pôsobnosti vyšších územných celkov, pri ktorom sa uplatňujú maximálne ceny, je uvedený v prílohe č. 8 k opatreniu ministerstva financií č. 01/R/2003. Z textu v uvedenej prílohe vyplýva, že ide o komplexné čistenie ulíc v rámci letného a zimného obdobia a zároveň aj o ich kropenie. Názvy jednotlivých druhov čistiacich služieb uvedených v bodoch 1 – 24 Košický samosprávny kraj prevzal do cenového výmeru zo zmluvy o dielo uzavretej s mestom K. a predložených cenových

kalkulácií, pričom súčasťou maximálnych cien sú ekonomicky oprávnené náklady, primeraný zisk a daň z pridanej hodnoty.

Košický samosprávny kraj je toho názoru, že týmto výmerom svoje kompetencie neprekročil, pretože maximálne ceny určil len u tých služieb, ktoré sa priamo týkajú čistenia a kropenia ulíc, a aj to len v prípade, ak sú vykonávané pre mesto alebo obec, t. j. služby, ktoré sťažovateľ vykonáva pre iné subjekty, nepodliehajú regulácii cien.

V závere svojho vyjadrenia Košický samosprávny kraj uviedol, že pri vydaní cenového výmeru postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi a neporušil ani neobmedzil základné právo sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, a preto považuje sťažnosť sťažovateľa za neopodstatnenú.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa zistenia ústavného súdu predmetom preskúmvanej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 1 ústavy rozhodnutím Košického samosprávneho kraja cenovým výmerom č. 3/2005 z 29. marca 2005.

Sťažovateľ vo svojom podaní na ústavnom súde namietal, že vydaním cenového výmeru Košický samosprávny kraj „(...) *pozbavil sťažovateľa práv a nárokov vyplývajúcich z obchodno-právneho vzťahu s Mestom K. (...)*“, obmedzil právo sťažovateľa na podnikanie a dosahovanie zisku, lebo dodržaním reštriktívnych cien služieb určených v cenovom výmere mu podľa neho vznikne ročne finančná strata vo výške 9,5 milióna slovenských korún. Vydaním cenového výmeru sa podľa sťažovateľa narušil aj jeho obchodnoprávny vzťah vzniknutý na základe výsledkov verejnej súťaže (tým, že tretia strana, ktorá nie je účastníkom zmluvy, podstatným spôsobom zmenila zmluvné podmienky uzavretého obchodnoprávneho vzťahu). Sťažovateľ namietal, že nemá vedomosť, či k určeniu maximálnych cien pristúpil Košický samosprávny kraj ako cenový orgán v súlade s § 20 ods. 4 zákona o cenách, t. j. či skutočne došlo k predchádzajúcemu prerokovaniu s obcou, ďalej že potreba regulovať ceny poskytovaných služieb nebola právne relevantným spôsobom odôvodnená a metodika posudzovania ekonomicky oprávnených nákladov a hodnoty primeraného zisku je nepreskúmateľná. Košický samosprávny kraj uvedeným cenovým výmerom prekročil podľa sťažovateľa svoje kompetencie v rámci rozsahu služieb, pre ktoré boli ním stanovené maximálne ceny.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde však sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len

„OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Napokon podľa § 247 ods. 3 OSP predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Z citovaných právnych noriem, najmä z čl. 46 ods. 2 ústavy vyplýva, že vo veci sťažovateľa je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o napadnutom rozhodnutí najmä so zreteľom na to, že podľa tvrdení sťažovateľa toto rozhodnutie porušuje jeho základné právo podľa čl. 35 ods. 1 ústavy. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom (*mutatis mutandis* IV. ÚS 81/04).

K tomuto aspektu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd už uviedol (II. ÚS 50/01): „Vychádzajúc z uvedeného je preto úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku ... a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania [vrátane toho, uvedeného v § 248 ods. 2 písm. d) OSP], je vzhľadom na jeho

obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania.“

Právomoc správneho súdnictva založenú čl. 46 ods. 2 ústavy nemôže podľa názoru ústavného súdu vylúčiť zákonné ustanovenie § 21 zákona o cenách, a preto neobstojí argument sťažovateľa, podľa ktorého je ústavný súd jediným orgánom súdnej ochrany, ktorý môže rozhodovať o namietanom porušení označeného základného práva.

Je pravda, že rozhodnutie Košického samosprávneho kraja napadnuté v konaní pred ústavným súdom patrí medzi rozhodnutia podľa tretej časti zákona o cenách, na ktoré sa podľa § 21 tohto zákona nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a ktoré sú zároveň vylúčené zo súdneho prieskumu.

K tomu ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 3/01 uviedol: „Požiadavka zakotvená v čl. 46 ods. 2 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemôže byť závislá od toho, v akom type (druhu) správneho konania (riadneho alebo mimoriadneho) sa rieši otázka, ktorá vzhľadom na svoju povahu nemôže byť vylúčená z právomoci súdu.“

Ďalej ústavný súd poukazuje aj na to, čo je pevnou súčasťou posudzovania spôsobu výkladu a používania takýchto ustanovení obyčajných zákonov, akým je § 21 zákona o cenách (porovnaj II. ÚS 50/01): „Rešpektovanie tohto príkazu ústavnej normy (rozumej čl. 46 ods. 2 ústavy) je o. i. možné dosiahnuť výkladom zákonného predpisu týkajúceho sa rozhodovacej činnosti súdu ústavne súladným spôsobom. V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom. Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy.“ Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 37/95 rozhodol, že: „Otázku právomoci všeobecného súdu z hľadiska

ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy) treba posudzovať v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou“, pričom vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 tiež potvrdil, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, „môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd“.

Takýto prístup ústavného súdu je potvrdený aj ďalšími rozhodnutiami (z poslednej doby II. ÚS 236/02 a III. ÚS 138/03). Vo veci sp. zn. III. ÚS 138/03 ústavný súd opätovne zdôraznil: „... je preto úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku a v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy zisťovať, či rozhodnutia správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania, je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa jeho základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania.“

Vychádzajúc z týchto právnych záverov stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vo vzťahu k čl. 46 ods. 2 ústavy a skutkového stavu opísaného sťažovateľom ústavný súd uzavrel, že v jeho veci nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol už po jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2005